

Św. Gerald (5 listopada)

Gerald urodził się około roku 1080. Jako młody chłopiec został kanonikiem regularnym. Po latach objął funkcję przeora w Beziers położonym na południu Francji, a jeszcze później został tamtejszym biskupem. Był człowiekiem odznaczającym się podziwu godną szczerością i prostotą. Wiele wysiłku włożył w niesienie ulgi ubogim, wydawał na ich wsparcie całe przychody diecezji. Dlatego w obrazach i rzeźbach rozpoznac go można jako biskupa przedstawianego razem z jałmużnikiem. Zmarł w 1123 roku. **Modlitwa:** Święty Gerardzie, który teraz u stóp tronu Boskiego oglądasz i pozdrawiasz przeczystą Dziewicę, wybłagaj mi łaskę, aby Imię Jezusa i Maryi było ostatnim moim westchnieniem na łożu śmiertelnym. Przez Pana naszego Jezusa Chrystusa, który króluje w Niebie i na ziemi. Amen.

Św. Wirgiliusz (27 listopada)

Wirgiliusz urodził się w Irlandii. Był benedyktynem. Około 740 r. opuścił ojczyznę, aby dotrzeć do Ziemi Świętej. Jego wiedza i umiejętności zwróciły uwagę Pepina Krótkiego, który zatrzymał go przez około 2 lata na swoim dworze. Ok. 743 r. Pepin wysłał Wirgiliusza z listami polecającymi do swego kuzyna. Wirgiliusz przybył do Salzburga. W dwa lata później został opatem klasztoru św. Piotra, a tym samym zarządzającym diecezji. Wobec takiego obrotu spraw zrezygnował z wyprawy do Ziemi Świętej, oddając się niesieniu pomocy św. Rupertowi, apostołowi Austrii. Wysłał misjonarzy do Karyntii, samemu stając się apostołem tego kraju. W 755 r. przyjął sakrę biskupią. W Salzburgu wybudował nową katedrę. Kilkakrotnie znalazł się w konflikcie ze św. Bonifacym. Jednym z pretekstów był fakt, że Wirgiliusz użył podczas chrztu jakiegoś dziecka źle odmienionego gramatycznie łacińskiego słowa. Bonifacy zakwestionował ważność udzielonego sakramentu. Skierował prośbę o wyjaśnienie tej sytuacji do papieża. Ten, zdziwiony, że Bonifacy kwestionuje tak błahą sprawę, wydał specjalny dekret, w którym potwierdził ważność chrztu. Inną sporną kwestią był pogląd Wirgiliusza, który twierdził, że ziemia jest kulista; Bonifacy ponownie nie zgodził się z nim. Ta sprawa również zakończyła się w Rzymie. Ponownie wygrał Wirgiliusz. Irlandzki misjonarz zmarł między 781 a 784 rokiem. **Modlitwa:** Boże, udziel nam za przyczyną świętego Wirgiliusza tej łaski, abyśmy czas tej naszej pielgrzymki ziemskiej świętobliwie spędzili i mogli się dostać do przybytku wiekuistego szczęścia. Amen.

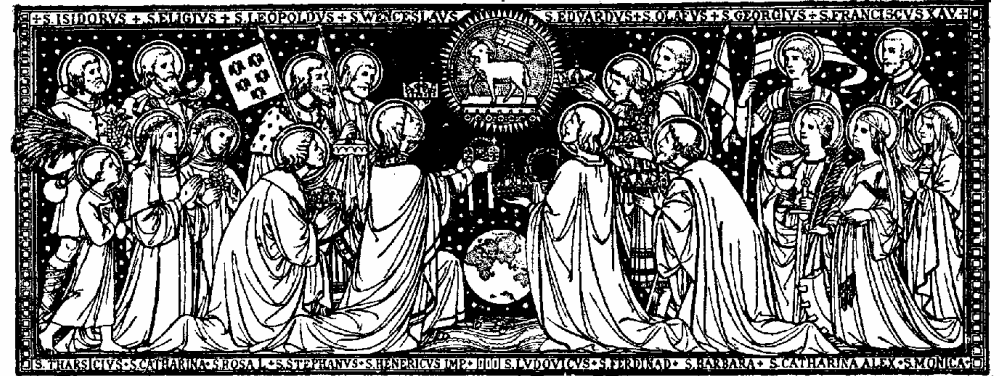
Bł. Helena Enselmini (7 listopada)

Helena urodziła się w 1207 roku w Padwie. Pochodziła z arystokratycznej rodziny. Była wychowywana w myśl zasad religijnych i zgodnie z ideałami najczystszej cnoty. Kiedy postanowiła wstąpić do zakonu, jej rodzina nie tylko się nie sprzeciwiała, ale wyraziła radość z tej decyzji. W wieku 12-13 lat Helena Enselmini wstąpiła do zakonu Ubogich Panien w Arcella. Według tradycji była jedną z pierwszych klarysek i znała osobiście św. Franciszka. To on miał jej, osobiście, wręczyć habit zakonny. Była też świadkiem cudów, jakich dokonywał św. Antoni z Padwy - co być może przygotowało ją na jej własne wyzwania duchowe. Na początku życia zakonnego była uśmiechnięta i radosna, pomimo skrajnego ubóstwa, w jakim żyła. Później jednak dosięgła jej ciemność: nie tylko cielesna, spowodowana chorobą, ale także duchowa, spowodowana wątpliwościami. Po jakimś czasie udało jej się jednak odzyskać spokój i pewność, że jej losami kieruje Opatrzność. Odznaczała się szczególnym nabożeństwem do Męki Pańskiej. Wskutek ciężkiej choroby straciła w 1230 roku mowę, wzrok i możliwość poruszania się. Przeżyła tak następnych 16 lat. Jej przewodnikiem duchowym był św. Antoni, który umacniał ją w cierpliwości i wierze, ale był także, i po prostu: przyjacielem. Helena miała dar wizji i kontemplacji. W ciągu ostatnich miesięcy życia nie przyjmowała innych pokarmów niż Najświętszy Sakrament. Zmarła mając zaledwie 34 lata, 4 listopada 1231 roku. Papież Innocenty XII ogłosił ją błogosławioną w 1695 roku. **Modlitwa:** Daj, o Panie, abym za przykładem świętej Heleny jak najwięcej zdziałał we wszystkim, co Twojej chwały dotyczy. Wszakże nagradzasz i najmniejszy datek, który Ci składamy, i odpłacasz dobrami wiekuistymi. Przez Jezusa Chrystusa, Pana naszego. Amen.

PISMO PARAFII P.W. WSZYSTKICH ŚWIĘTYCH W BRZEZINACH

SANCTUS

Święci i błogosławieni
Listopad
Nr XXIII

Św. Mikołaj Tavelić (14 listopada)

Według Martyrologium rzymskiego Mikołaj pochodził z dalmatyńskiego Sibenika. Urodził się w 1340 r. na terenie obecnej Chorwacji. Był franciszkaninem. Pracował jako duszpasterz w Bośni. W 1384 r. zgłosił się do pracy na misji w Ziemi Świętej. Przez dłuższy czas opiekował się miejscami kultu i pielgrzymami. Zginął wraz z trzema towarzyszami 11 listopada 1391 r., kiedy to wraz z Towarzyszami udał się do jednego z meczetów muzułmańskich, by głosić tam Ewangelię Jezusa. Gdy próbowano go przekonać do zmiany wiary, odmówił. Po dotkliwym pobiciu i uwięzieniu został wraz z Towarzyszami ścięty mieczem w obecności wielkiego tłumu ludzi. Męczenników kanonizował Paweł VI. Są jedynymi kanonizowanymi franciszkańskimi misjonarzami pracującymi na terenie Ziemi Świętej. **Modlitwa:** Panie Jezus Chryste, racz miłostliwie wysłuchać prośby nasze, które zanosimy w uroczystość świętego Mikołaja, Wyznawcy Twojego, abyśmy na własnych nie opierając się wysiłkach, wsparci zostali przez tego, który za łaską Twoją wielkie przed Tobą położył zasługi. Amen.

Św. Stefan Młodszy (28 listopada)

Stefan urodził się w Konstantynopolu w 714 lub 715 r. W młodym wieku podjął życie mnicha. Był igumenem mnichów na górze św. Auksenjusza. Zrzekł się jednak tej godności i podjął życie pustelnika. Podczas sporów o cześć świętych obrazów opowiedział się po stronie obrońców dotychczasowego kultu. Tym samym naraził się na prześladowanie cesarza Konstancyntyna V. W czerwcu 762 r. zażądano od niego podpisania dokumentów nielegalnego synodu konstantynopolskiego, potępiającego oddawanie czci obrazom. Gdy odmówił, zamknięto go w klasztorze, a następnie zesłano na jedną z wysepek na Morzu Marmara. Po ok. dwóch latach przywieziono go i stawiono przed cesarzem. Gdy Stefan ponownie opowiedział się za kultem obrazów, wtrącono go do więzienia w Konstantynopolu, gdzie z tych samych powodów przebywało już 300 mnichów. Spędził tam 11 miesięcy. Chociaż cesarz nie chciał jego śmierci, Stefan, dotkliwie pobity, zmarł w 764 r. **Modlitwa:** Panie i Boże mój, udziel mi łaskawie tej łaski, abym i ja, jak Twój sługa Stefan święty, lekceważył sobie wszystkie dobra ziemskie i doczesne, a dążył jedynie ze wszech sił do osiągnięcia wiecznotrwałej korony niebieskiej. Amen.